

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΜΕΤΑΞΑ

Η κάθαρση των αμαρτωλών
θα έρθει με τη φωτιά...

ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

«Δηλαδή θέλεις να μου πεις ότι εσύ τον πιστεύεις;»

Ο αστυνόμος Βαρσάμης είχε γουρλώσει τα μάτια και κοιτούσε με ολοφάνερη έκπληξη την Έλσα Γληνού, η οποία καθόταν απέναντί του, ακριβώς στη θέση όπου λίγες ώρες πριν βρισκόταν εκείνος ο παράξενος άντρας, ο Γρηγόρης Σταθόπουλος. Πάντοτε θεωρούσε ότι η γνωστή ψυχολόγος, με την οποία είχε συνεργαστεί στην εξιχνίαση πολλών εγκλημάτων, ήταν ορθολογίστρια και χρησιμοποιούσε μόνο το κοφτερό μυαλό που διέθετε, τις γνώσεις και τις εξαιρετικές της ικανότητες για να καταλήξει σε κάποιο συμπέρασμα. Ποτέ δεν περίμενε ότι θα την έπειθαν οι ασυναρτησίες ενός αλλόκοτου άντρα.

«Δεν είπα αυτό, Μάνο» του απάντησε εκείνη διασκεδάζοντας με τη σύγχυσή του. «Απλώς θεωρώ ότι όντως υπάρχουν άνθρωποι που έχουν το χάρισμα της ενόρασης, άνθρωποι διαισθητικοί οι οποίοι...»

«...βλέπουν οράματα!» την έκοψε ο Βαρσάμης συμπληρώνοντας τη φράση της και κουνώντας με αποδοκιμασία το κεφάλι του. Έκλεισε τα μάτια και με τα χέρια του άρχισε να χαϊδεύει μια αόρατη σφαίρα, μουρμουρίζοντας ταυτό-

χρονα σαν υπνωτισμένος: «Μπήκε ένα σύννεφο μπροστά μου... Κάνε αέρα με ένα πενηντάευρο για να το διώξεις και έπειτα ρίξε τα χρήματα στο δοχείο...».

Η Έλσα έβαλε τα γέλια. Μπορεί ο αστυνόμος να ήταν ένα από τα καλύτερα λαγωνικά που διέθετε το Σώμα, όμως μερικές φορές φερόταν σαν μικρό παιδί.

«Άσε μας, χριστιανή μου!» την αποπήρε ο Βαρσάμης.

Η Έλσα σταμάτησε να γελά και σοβαρεύοντας τον κοίταξε στα μάτια. «Μάνο, πιστεύεις στον Θεό;» τον ρώτησε.

«Τι σχέση έχει τώρα αυτό; Το ξέρεις ότι πιστεύω» της απάντησε εκείνος εκνευρισμένος.

«Τότε ασφαλώς θα γνωρίζεις ότι οι προφήτες έβλεπαν οράματα» συνέχισε η Έλσα. «Ο Ιεζεκιήλ, ο Ιερεμίας, ο Ηλίας...»

«Ωρα είναι να μου βάλεις τους προφήτες ίσα κι όμοια με έναν παλαβό!» τη διέκοψε ανυπόμονα ο Βαρσάμης. «Είσαι με τα καλά σου, κορίτσι μου;»

«Πάλι με παρεξήγησες» τον καθησύχασε αυτή. «Απλώς είπα ότι ακόμα και η θρησκεία μας δέχεται το χάρισμα της ενόρασης».

«Μήπως ν' αρχίσουμε να πιστεύουμε και στα μέντιουμ, Έλσα;» την ειρωνεύτηκε ο αστυνόμος. «Τώρα που το σκέφτομαι, αντί να τρέχουμε πέρα δώθε αναζητώντας τους εγκληματίες, ας φέρουμε εδώ πέρα μία απ' αυτές τις κυρίες που ισχυρίζονται ότι προβλέπουν το μέλλον, εκείνες, ντε, που έχουν... να δεις πώς το λένε... α, ναι, το προορατικό χάρισμα, να καθίσει μπροστά στη γυάλινη σφαίρα της και να μας τους βρει όλους, δίχως εμείς να κουνήσουμε το δαχτυλάκι μας».

Η γυναίκα κατάφερε με κόπο να συγκρατήσει το γέλιο που ανέβηκε αυθόρμητα από το στήθος της, καθώς έφερε μπροστά της την εικόνα που της περιέγραφε ο συνεργάτης της.

«Και όμως» αντέτεινε «υπάρχουν περιπτώσεις στις οποίες μέντιουμ έχουν όντως συνδράμει σε σοβαρές υποθέσεις. Ξεχνάς την Ελένη Κικίδου, που βοήθησε τις αρχές να φτάσουν στα ίχνη του Δράκου της Βουλιαγμένης και να τον συλλάβουν το 1953; Ή τον Άγγελο Τανάγρα, το διεθνούς φήμης μέντιουμ που ίδρυσε στη χώρα μας την Εταιρεία Ψυχικών Ερευνών, η οποία μάλιστα είναι αναγνωρισμένη και από την αντίστοιχη βρετανική; Μην ξεχνάς ότι ήταν γιατρός και στην ομάδα του συμμετείχαν νευρολόγοι, ψυχολόγοι και καθηγητές πανεπιστημίου. Έλα, μη με κοιτάς έτσι, μιλάω σοβαρά!» πρόσθεσε παρατηρώντας το γεμάτο ειρωνεία ύφος του Μάνου. «Τα πειράματά του πραγματοποιούνταν με αυστηρά επιστημονικό τρόπο, παρουσία σημαντικών προσωπικοτήτων της εποχής του όπως ο λογοτέχνης Παύλος Νιρβάνας, ο σπουδαίος αρχαιολόγος Αλέξανδρος Φιλαδελφεύς, ο...»

Το θυμωμένο βλέμμα του Βαρσάμη την υποχρέωσε να σταματήσει την απαρίθμηση των ονομάτων. Κατάλαβε πως, ό,τι κι αν του έλεγε, δεν υπήρχε πιθανότητα να τον πείσει, οπότε προτίμησε να στρέψει αλλού τη συζήτηση.

«Αλήθεια, πιστεύεις ότι ο άνθρωπος είναι τρελός;»

Ο αστυνόμος ανασήκωσε τους ώμους σβήνοντας ταυτόχρονα το τσιγάρο του στο τασάκι. Είχε ήδη ξεπεράσει κατά πολύ το όριο των δέκα τσιγάρων που επέτρεπε στον εαυτό του να καπνίζει καθημερινά, βάζοντας χέρι στο πα-

κέτο με τα «πυρομαχικά εκτάκτου ανάγκης», όπως ονόμαζε τα επιπλέον τσιγάρα που έκρυβε στο συρτάρι του.

«Ξέρω κι εγώ;» της αποκρίθηκε. «Μακάρι να ήσουν εδώ να τον έβλεπες, μπας και μπορούσες να μου πεις. Ίσως εσύ να έβγαζες κάποια άκρη».

Η Έλσα βολεύτηκε καλύτερα στην καρέκλα της.

«Πάντως, απ' αυτά που μου είπες, ίσως παρουσιάζει θρησκευτικό παραλήρημα» σχολίασε. «Η αναφορά στη θρησκεία, την αυτοκτονία ως αμάρτημα, την κρίση ενώπιον του Θεού, τον φλεγόμενο σταυρό, τα οράματα που ισχυρίστηκε πως βλέπει, όλα δείχνουν προς αυτή την κατεύθυνση. Από την άλλη, όμως, πώς γνώριζε για τη μητέρα του Γιαβρόγλου;»

«Μπορεί να έψαξε σ' αυτόν τον διάολο, το διαδίκτυο» της απάντησε ο Βαρσάμης. «Έκανα κι εγώ μια έρευνα στο... πώς λέγεται αυτό το μαραφέτι...» Χτύπησε το μέτωπό του, σαν να πίεζε το μυαλό του να πάρει στροφές. Η Έλσα τον παρακολουθούσε χαμογελώντας, καθώς ήξερε ότι ο φίλος και συνεργάτης της δεν ήθελε να έχει καμία σχέση με την τεχνολογία. «Σε βλέπω πώς με κοιτάζεις!» την επέπληξε ο αστυνόμος, μαντεύοντας τις σκέψεις της. «Α, μου 'ρθε επιτέλους!» συμπλήρωσε θριαμβευτικά. «Έψαξα, λοιπόν, στο Google και μου έβγαλε πληροφορίες για την υπόθεση της Αντωνίας Γιαβρόγλου. Είχε πάρει μεγάλη δημοσιότητα τότε, ειδικά επειδή τη βρήκε το παιδί της και επιπλέον επειδή ο δράστης δεν εντοπίστηκε ποτέ».

«Πρέπει να ταράχτηκε πολύ ο καημένος ο αστυνόμος».

«Αν ταράχτηκε, λέει; Έπρεπε να τον έβλεπες όταν μπήκε στο γραφείο μου. Λέξη δεν μπορούσε να βγάλει από την

τρομάρα». Άναψε άλλο ένα τσιγάρο, υπολογίζοντας πρόχειρα με το μάτι πόσα «πυρομαχικά» του είχαν απομείνει. «Τέλος πάντων» κατέληξε «νομίζω ότι δώσαμε υπερβολική σημασία σ' αυτόν τον παλαβό. Για πες μου, τι κάνει η Λένα;»

Το πρόσωπο της Έλσας φωτίστηκε στο άκουσμα του ονόματος της θετής της κόρης κι ένα πλατύ χαμόγελο χάραχτηκε στα χείλη της.

«Μια χαρά είναι!» του απάντησε. «Πλέει σε πελάγη ευτυχίας μαζί με τον Μάρκο της».

«Εξαιρετικό παλικάρι» σχολίασε ο Βαρσάμης. «Είναι πολύ ωραίο ζευγάρι οι δυο τους. Τελικά βγήκε και κάτι καλό από την υπόθεση της Κομνηνού.* Θυμάσαι που...»

Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει τη φράση του, γιατί ξαφνικά άνοιξε με θόρυβο η πόρτα. Η Έλσα στράφηκε ξαφνιασμένη και αντίκρισε τον Γιαβρόγλου να εισβάλλει αναστατωμένος στο γραφείο.

«Κύριε αστυνόμε, έχουμε πρόβλημα... σοβαρό πρόβλημα!» είπε με φωνή που έτρεμε.

«Τι έγινε;» τον ρώτησε ο Βαρσάμης ανήσυχος. Ο υφιστάμενός του δεν έμπαινε ποτέ προτού χτυπήσει και πάντα περίμενε να ακούσει πρώτα από τα χείλη του τη λέξη «εμπρός». Για να ορμήσει έτσι μέσα, σίγουρα κάτι πολύ άσχημο είχε συμβεί.

«Μόλις μας ειδοποίησαν για μια δολοφονία που διαπράχθηκε στους Αμπελοκήπους. Ένα απανθρακωμένο πτώμα βρέθηκε σε πολυκατοικία στην οδό Μεσσηνίας. Κάποιος

* Μαρίνα Κομνηνού: ηρωίδα του βιβλίου *Αθώοι ένοχοι*, Μίνωας, 2020.

από τους ενοίκους της πολυκατοικίας μύρισε τον καπνό και, ανοίγοντας την πόρτα του, τον είδε να βγαίνει από την πόρτα του απέναντι διαμερίσματος». Ο Γιαβρόγλου έκανε μια ελάχιστη παύση για να πάρει ανάσα και αμέσως συνέχισε: «Ο άνθρωπος κάλεσε αμέσως την πυροσβεστική, που ευτυχώς πρόλαβε να σβήσει τη φωτιά προτού εξαπλωθεί». Σταμάτησε ξανά και ξεροκατάπιε δυο τρεις φορές, προσπαθώντας να υγράνει τον στεγνό του λαιμό. «Οι πυροσβέστες βρήκαν μέσα το πτώμα και κάλεσαν την αστυνομία».

«Και πώς ξέρουμε ότι πρόκειται για εγκληματική ενέργεια;»

Ο Γιαβρόγλου έμεινε για μερικές στιγμές σιωπηλός, κοιτάζοντας μια τον προϊστάμενό του και μια την Έλσα και παίζοντας νευρικά τα δάχτυλά του.

«Κάποιος είχε περιλούσει το σώμα του θύματος με βενζίνη. Ο ιατροδικαστής, που κλήθηκε αμέσως επιτόπου από την αστυνομία, δεν έχει αποφανθεί ακόμη επισήμως, αλλά η πρώτη του εκτίμηση αποκλείει την περίπτωση της αυτοκτονίας. Και... είναι και κάτι ακόμα, κύριε αστυνόμε».

«Τι είναι; Ε, πες μου, ρε Γιαβρόγλου! Να με σκάσεις θέλεις;» τον παρότρυνε ανυπόμονα ο Βαρσάμης.

Ο νεαρός αστυνομικός έκανε ένα βήμα μπροστά, ακούμπησε τα χέρια του στο γραφείο, σαν να ήθελε κάπου να στηριχτεί, έσκυψε λίγο προς τα εμπρός και είπε βραχνά:

«Όρθιος πλάι στο πτώμα, καρφωμένος σε μια μεταλλική βάση, υπήρχε... υπήρχε ένα σταυρός, αστυνόμε... ένας φλεγόμενος σταυρός».

Ο Βαρσάμης πετάχτηκε όρθιος γουρλώνοντας τα μάτια,

ενώ και η Έλσα σηκώθηκε από τη θέση της καθώς ένωσε μια ανατριχίλα να απλώνεται σ' ολόκληρο το κορμί της.

«Ξέρουμε το όνομα του θύματος;» ρώτησε ο Βαρσάμης.

Ο Γιαβρόγλου κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. «Το διαμέρισμα ανήκε στον Γρηγόρη Σταθόπουλο» του αποκρίθηκε σχεδόν ψιθυριστά, πριν σωριαστεί στην καρέκλα που βρισκόταν δίπλα του.

Οι πυροσβέστες, που εδώ και ώρα είχαν ολοκληρώσει το έργο της κατάσβεσης, έδωσαν την άδεια στον Βαρσάμη να μπει στο διαμέρισμα. Ο αστυνόμος πέρασε από τη μισοκαμένη κάσα της πόρτας και κοίταξε στο εσωτερικό του σπιτιού διστάζοντας κάπως να προχωρήσει. Πίσω του κοντοστάθηκαν η Έλσα και ο Γιαβρόγλου.

«Συμβαίνει κάτι, Μάνο;» τον ρώτησε η γυναίκα.

Εκείνος δεν της απάντησε. Ακολουθώντας το βλέμμα του, η Έλσα κατάλαβε ότι η ματιά του ήταν καρφωμένη σε έναν μεγάλο σκούρο λεκέ στο πάτωμα, εκεί όπου μέχρι πριν από λίγο κειτόταν το σώμα του άτυχου νεαρού. Οι φλόγες που είχαν καταβροχθίσει το κορμί του είχαν αφήσει πίσω τους ένα ακαθόριστο σχήμα, το οποίο σε τίποτε δεν θύμιζε ανθρώπινη φιγούρα.

«Τον πήραν ήδη» μουρμούρισε ο Βαρσάμης με έναν κόμπο στον λαιμό. «Αυτή τη στιγμή τον εξετάζει ο ιατροδικαστής Αβράμογλου. Μίλησα μαζί του και περιμένω να με ειδοποιήσει μόλις έχει κάτι νεότερο». Από τα χείλη του ξέφυγε ένας βαθύς αναστεναγμός. «Βέβαια, μου είπε να μην ελπίζω πως θα προκύψουν πολλά στοιχεία. Το σώμα έχει καεί σχεδόν ολοσχερώς και δύσκολα θα βρεθούν ίχνη

του δολοφόνου, όμως θα μπορέσει να πάρει DNA από την οδοντοστοιχία, ώστε να επιβεβαιωθεί και τυπικά η ταυτότητα του νεκρού».

Η Έλσα έκανε ένα βήμα πλησιάζοντάς τον και με το χέρι της του άγγιξε τον ώμο. Κατανοούσε ότι ο φίλος και συνεργάτης της αισθανόταν τύψεις για τον θάνατο αυτού του παράξενου άντρα.

«Μάνο, δεν φταις εσύ για ό,τι συνέβη» του είπε ήρεμα.

Ο Βαρσάμης στράφηκε και την κοίταξε. Τα μάτια του ήταν υγρά και κόκκινα και τα χαρακτηριστικά του προσώπου του τόσο τραβηγμένα, ώστε έμοιαζε μάλλον με κέρνιη μάσκα.

«Έπρεπε να τον ακούσω, Έλσα» της απάντησε οργισμένος με τον εαυτό του κι έσκυψε το κεφάλι. «Όφειλα να του δώσω σημασία... Καταλαβαίνεις; Εγώ τον αντιμετώπισα σαν έναν ακόμα παλαβό, όμοιο με αυτούς που βλέπουμε στον δρόμο να περπατούν και να μιλούν μόνοι τους, σαν έναν τρελό που έλεγε ασυναρτησίες. Αν δεν τον άφηνα να φύγει, αν έστελνα μαζί του κάποιον αστυνομικό, ίσως τώρα να ήταν ζωντανός».

«Κύριε αστυνόμε, δεν...» προσπάθησε να τον καθησυχάσει ο Γιαβρόγλου.

«Αυτό που σας λέω!» τον διέκοψε θυμωμένος εκείνος. «Μονάχα εσύ τον πίστεψες, έτσι δεν είναι; Όταν σου είπε για τη μητέρα σου, συνειδητοποίησες ότι δεν έλεγε βλακείες. Ενώ εγώ...»

Χτύπησε με δύναμη το μέτωπό του με τα δυο του χέρια και προχώρησε στο εσωτερικό του διαμερίσματος. Η φωτιά δεν είχε επεκταθεί ιδιαίτερα, χάρη στην έγκαιρη επέμβαση της πυροσβεστικής. Μόνο το καθιστικό είχε καεί σε

σημαντικό βαθμό, εκεί όπου καθόταν ο Γρηγόρης Σταθόπουλος όταν συνέβη το μοιραίο.

«Οι πυροσβέστες είπαν ότι η πόρτα δεν έφερε ίχνη διάρρηξης» είπε ο Γιαβρόγλου. «Επομένως, όποιος κι αν ήταν ο δολοφόνος, ανήκε στο περιβάλλον του θύματος».

«Ωραία!» σχολίασε ο Βαρσάμης. «Δηλαδή ο μακαρίτης άνοιξε σε κάποιον την πόρτα του και έπειτα κάθισε ήσυχα ήσυχα για να τον περιλούσει αυτός ο κάποιος με βενζίνη και να τον κάψει ζωντανό». Κοίταξε γύρω του. Δεν υπήρχαν στοιχεία που να αποδείκνυαν ότι μέσα στο διαμέρισμα είχε γίνει πάλη, ότι ο Σταθόπουλος αντιστάθηκε και προσπάθησε να γλυτώσει από τα χέρια του δολοφόνου του. Το μόνο περίεργο ήταν ότι ο καναπές, η πολυθρόνα και το τραπέζακι του σαλονιού είχαν τραβηχτεί όλα μαζί στο βάθος του δωματίου, σαν να προσπάθησε κάποιος να τα απομακρύνει από τις φλόγες.

«Ίσως να τον νάρκωσε» συνέχισε ο Γιαβρόγλου. «Θα μάθουμε περισσότερα από τον ιατροδικαστή».

«Αν τελικά μπορέσει να βρει κάτι...» του αποκρίθηκε ο αστυνόμος κουνώντας με απελπισία το κεφάλι του. «Η Σήμανση ανακάλυψε τίποτε σημαντικό;»

Ο νεαρός αστυνομικός ένευσε αρνητικά. «Πήραν αποτυπώματα, όμως τα περισσότερα ανήκουν προφανώς στο θύμα. Υπάρχουν και κάποια άλλα, τα οποία ωστόσο δεν είναι καταχωρισμένα στο σύστημα».

Ο Βαρσάμης εστίασε το βλέμμα του στο πάτωμα αναζητώντας κάποιο πιθανό στοιχείο, προσπαθώντας εντούτοις να μην κοιτάζει το σημείο στο οποίο είχε βρεθεί το πτώμα. Ύστερα προχώρησε προς το βάθος του καθιστικού,

εκεί όπου βρίσκονταν μαζεμένα τα έπιπλα. Κάτω από το τραπέζι παρατήρησε μερικά διάσπαρτα κομμάτια γυαλί. Πιθανόν να επρόκειτο για κάποιο ποτήρι, αν έκρινε από το πάχος τους, ή ίσως για τα απομεινάρια ενός βάζου.

«Η Σήμανση μάζεψε τα περισσότερα» τον πληροφόρησε ο Γιαβρόγλου. «Μάλλον πρόκειται για δύο ποτήρια που βρίσκονταν πάνω στο τραπέζι, αλλά θα μας ενημερώσουν όταν εξακριβώσουν την προέλευσή τους. Αυτά τα κομμάτια ήταν πολύ μικρά ώστε να προσφέρουν κάποιο χρήσιμο στοιχείο, γι' αυτό τα άφησαν πίσω τους».

ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

«Καθημέρα σας. Ονομάζομαι Γρηγόρης Σταθόπουλος και ήρθα να καταγγείλω τη δολοφονία μου. Είδα σε όραμα ότι κάποιος με έκαψε ζωντανό, αφήνοντας πηλίο μου έναν φλεγόμενο σταυρό».

Τα λόγια αυτά, βγαλμένα από το στόμα του νεαρού άντρα με την ασκητική μορφή, θα προκαλέσουν ένα συγκαταβατικό χαμόγελο στον αστυνόμο Βαρσάμη, ο οποίος, θεωρώντας τον τρελό, θα τον αποπέμψει ευγενικά από το τμήμα. Το χαμόγελό του, όμως, θα σβήσει και οι τύψεις θα τον κατακλύσουν, όταν λίγο αργότερα η προφητεία του Σταθόπουλου θα επαληθευτεί και δύο ακόμα θύματα θα προστεθούν στον μακάβριο κατάλογο του παρανοϊκού δολοφόνου.

Τι είναι αυτό που συνδέει τους τρεις νεκρούς; Ποιος είναι εκείνος που καίει ανθρώπους ζωντανούς, αφήνοντας πηλίο τους έναν φλεγόμενο σταυρό, φωτογραφίες και υπογραμμισμένα αποσπάσματα από την Αγία Γραφή; Ποια σχέση έχουν με τα αποτρόπαια εγκλήματα η άρρωστα θρησκοκλυμένη μητέρα του Σταθόπουλου, η φρικτά παραμορφωμένη αδελφή του, ο εμβληματικός πατήρ Χρυσόστομος και η αινιγματική γερόντισσα Φεβρωνία;

Καθώς ο Μάνος Βαρσάμης και η συνεργάτιδά του, Έλσα Γληνού, θα προσπαθήσουν να δώσουν απάντηση σε αυτά τα ερωτήματα, θα έρθουν αντιμέτωποι με τον θανάσιμο κίνδυνο που κρύβουν η θρησκοληψία, το πάθος για εκδίκηση και οι προσωπικοί δαίμονες των ηρώων.